

*Boris Němcov a Garri Kasparov –
dva typičtí představitelé liberálního
opozičního hnutí v Rusku*

Autor: Kevin MacDonald

O výrazné židovské roli při formování západního protiruského postoje, především izraelské lobby a neokonzervativců, nemůže být pochyb – na mysl nám může vytanout např. rodinné vazby Viktorie Nulandové a její úloha v ukrajinské revoluci.

Tato situace má řadu důvodů; nepochybně včetně ruského spojení s Iránem a Sýrií v čase, kdy Izrael a izraelská lobby v USA všemi silami prosazují válku proti oběma zemím. Zjednodušeně řečeno pramení židovské nepřátelství z faktu, že Putinovo Rusko se ukázalo být mnohem nacionalističtější, než by se Židům či Izraeli líbilo a hodilo.

Níže citovaný článek z *The Jerusalem Post* se zabývá velice významnou úlohou Židů v ruské protiputinovské opozici – kterou Putin sám raději označuje za „pátou kolonu“. Náдавкem k rozdílné orientaci zahraniční politiky přetrvává v zemi i bolestivé rozhořčení nad úlohou židovských oligarchů v rabování Ruska za Jelcinovy vlády. Jak se píše v článku, Němcov byl druhý muž Jelcinova režimu.

Článek znovu nastoluje i základní otázku loajality Židů v diaspoře. Podobně jako v období mezi lety 1880-1917 (zde, str. 66-67), nacházíme mezi organizovanou židovskou komunitou v diaspoře sdílený protiruský postoj, poznamenaný navíc židovskou loajalitou k Izraeli v době, kdy se válka s Iránem stala ústředím tématem izraelské lobby. Podobně jako v období mezi lety 1880-1917 to vedlo židovské komunity v diaspoře k podpoře kurzu zahraniční politiky, který není v souladu se zájmy zemí, v nichž Židé žijí, ale s mezinárodními židovskými zájmy.

Z *The Jerusalem Post* („Nemtsov murder reminds Russian Jews of lingering anti-Semitism“):

Pětapadesátiletý židovský vysokoškolský pedagog z Petrohradu Zicer chová jen skromné naděje na změnu v zemi, řazené na 148. místo v žebříčku svobody tisku, kde několik Putinových kritiků buď zemřelo za podezřelých okolností, nebo bylo uvězněno na základě podle Zicera a mnoha západních komentátorů vykonstruovaných obvinění z korupce.

V neděli se ale Zicer spolu s 10 000 lidmi – mnoho z nich také Židů – zúčastnil v Petrohradu protestního pochodu proti vraždě bývalého vicepremiéra Borise Němcova v centru Moskvy. Opoziční předák Němcov byl zastřelen v neděli jen několik hodin poté, co vyzval spoluobčany k vyjádření odporu proti ruskému zapojení ve válce na Ukrajině.

„Ta vražda a štvání, které ji předcházelo, dosáhlo takové míry neúnosnosti, že už jsem nemohl zůstat pouhým pozorovatelem“, říká Zicer.

Ať už Kreml vraždu nařídil nebo ne, jak jej někteří obvinili, podle Zicera je ruský prezident zodpovědný přinejmenším za „zběsilou mediální kampaň posledních měsíců proti Němcovovi a další opozičním předákům, již umožnil.“

Mluvčí Kremlu popřel jakoukoliv účast na zločinu.

Pro řadu ruských Židů představuje vražda Němcova – doktora a později liberálního politika, narozeného židovské matce, ale pokřtěného jako pravoslavného křesťana – problematickou připomínku zranitelnosti příslušníků poměrně bohaté menšiny s tradicí perzekuce, silnými vazbami na Západ a hlubokou oddaností kosmopolitním hodnotám a lidským právům.

Podobně jako v USA a celém Západě si osvojují ruští Židé názory prospěšné Židům v diaspoře, jsou hlasitými stoupenci „kosmopolitních hodnot a lidských práv“, zatímco zároveň silně podporují Izrael s jeho silně etnonacionalistickou orientací, včetně systematického útlaču a etnických čistek namířených proti Palestincům. Židé správně chápou Západ jako ztělesnění kosmopolitních hodnot, stojících v protikladu ke ztotožnění národa s etnickými či národními zájmy jeho tradičního lidu a – jak to opakovaně uvádím na stránkách *The Occidental Observer* i coby hlavní tezi *The Culture of Critique* – přeměna Západu na kosmopolitní entitu byla židovským projektem 20. století, který se začal naplňovat v 60. letech a postupoval stále rychleji v následujících desetiletích.

Vražda zasáhla početnou ruskou židovskou inteligenci obzvláště těžce, jelikož **„skoro všichni liberální opoziční předáci jsou buď plně nebo částečně židovského původu“**, říká docent Moskevské státní univerzity a přispěvatel do židovského měsíčníku *L'chaim* Michael Edelstein. „Jeho vražda představuje prozatímní vrchol asi dvouletého procesu, z něhož má židovská inteligence a její milieu větší obavy, než kdykoliv předtím v postkomunistickém Rusku.“ ...

V rozhovoru pro Newsweek jen několik hodin před svou smrtí prohlásil Němcov, že kvůli Putinově politice ruská ekonomika kolabuje.

Podpora donbaských separatistů se „přelila do nákladné bratrovražedné války na Ukrajině a nesmyslné konfrontace se Západem,“ řekl Němcov časopisu.

„Všichni pociťujeme následky této šílené politiky,“ řekl Němcov a dodal, že Putinova práce s médii mu připomíná nacistického ministra propagandy Josepha Goebbelse.

Putin na kritiku odpověděl označením odpůrců ruských akcí na Ukrajině – a

především anexe Krymu – za pátou kolonu. I když Němcova nejmenoval, obecně byla kritika chápána jako směřující na něj, nejvýznamnější postavu liberální opozice. Ruská média pokládaná za blízká Kremlu zveřejnila Němcovovo jméno na seznamu podezřelých ze zrady, který se objevil brzy poté, co na něm uvedení lidé vyjádřili svůj odpor k záboru Krymu Ruskem v březnu 2014.

Označit liberální opozici jako pátou kolonu znamená zpochybnit její věrnost ruským národním zájmům – tj. udržování blízkých ekonomických a kulturních vazeb se sousedními zeměmi (viz článek Johna Mearsheimera „**Why the Ukraine crisis is the West's fault**“). Znovu – s ohledem na výraznou divergenci zahraničněpolitických zájmů Ruska na jedné a Izraele a židovské diaspory na druhé straně se zde silně nabízí obvinění z neloajality.

V televizním rozhovoru z roku 2010 Putin prohlásil, že Němcov a další opozičníci ukradli Rusům miliardy a kdyby dostali příležitost, „prodali by celé Rusko.“

Podle všeho šlo o připomínku neblaze proslulých zkorumpovaných a z drtivé většiny židovských oligarchů, kteří v Jelcinově éře získali kontrolu na většinou průmyslových odvětvích v Rusku. Prohlášení naráží na jejich mizivou sounáležitost s Ruskem: většina bohatství oligarchů skončila na Západě na kontech švýcarských bank atd. Skutečně se jednalo o plundrování Ruska lidmi bez etnických vazeb k ruskému národu – finanční obdoba následků bolševické revoluce.

„Němcov figuroval na každém seznamu zrádců, zveřejňovaných na webu a ukazovaných na státní televizi,“ **napsal po vraždě** rusko-židovský novinář Leonid Beršidskij na stránkách zpravodajské agentury Bloomberg View.

A dodává: „Ničemu nepomohlo ani to, že byl Žid. V pomlouvačné kampani vnímáme silný antisemitský proud.“

Někteří Rusové však pochybují, že by Putin riskoval přikázat vraždu vysoce postaveného politika, který mu nakonec může způsobit po smrti více problémů než za živa. Němcovovi se koneckonců nepodařilo mimo okruh městských elit získat silnější podporu, a tak nikdy nepředstavoval skutečnou politickou hrozbu prezidentovi.

Edelstein poznamenává, že „i když na webu a mezi krajní pravicí docházelo k antisemitským výpadům, Němcov nebyl vnímán jako Žid a ani na něj coby na Žida obvykle neútočili.“

Důkazy v případě Němcovovy vraždy podle Edelsteina „směřují k ultranacionalistům, možná bojovníkům z milic na Ukrajině nebo možná jejich

Skoro všichni liberální opoziční předáci v Rusku jsou buď plně nebo
částečně židovského původu | 4

sympatizantům.“

Sám Němcov se svým židovským původem nijak netajil a podle svých slov se jen zřídka setkával s jakoukoliv diskriminací.

Přesto však jde o židovský příběh, který by nás měl přimět k vážnému zamyšlení nad liberálním opozičním hnutím v Rusku a demonizací Ruska v západních masmédiích a politických kruzích.

Úvaha Kevina MacDonalda “Nearly all the leaders of the liberal opposition [in Russia] are either fully Jewish or have Jewish background” vyšla na stránkách The Occidental Observer.